

עין משפט
נר מצוה

בב א מיי פייג מהל' מעשי'ק הלכה די:
בב ג מיי פייג מהל' איסורי מנהג הלי' ב:
בב ג מיי שם הלי' א נוסוסק שאינו לוקה אלא אחת':
בב ד נמיי פייג מהל' טענהדין הליג':

שיטה מקובצת

אין לוקין על לאו שבכללות. לאו למעשי שמים דשארור ודבש בעין אתי דכיון דתרווייהו בחיובי בהדיא אתי'ג דלא כחיב אלא חד לאו אתרווייהו לא קרינן בחי' לאו שבכללות ובהי"ג אינרין באלמנה וגרושה ונא ומבושל אלא אתערבות קאי דלא כחיב בהדיא:
אין איכא דאמרי חדא מיהא לקי. אם העלה התערבות לבדו ואכא דאמרי כו' ועיין בפ"ק דהמורה פ"ש בגליון על לאו שבכללות:
אין מכיות. הלכך ליכא לחיוביה על פחות מכיות ולרבא כי כל אתי למיטר דכי טירב שאור ומצה מצטרף היתר לאיסור להשלים לכיות ולאבוי דלא בניי שיעור שלם אצטרף כי כל למיטר [כו']:[[]^{1]}
והמקטירין משתמע מיניה [והמקטירין וחיבת עירובי שאור איכא נמוקין:
אין מותר דליל וחיבת דעליה נמוק:
אין וחיבת דלמאן דאמר אין קומץ פחות משני ויחיד (לא מצין לרבויו אלא כותי:[[]^{1]}
ודבי קרא. עיין דבמים דף ק"ב:
אין [ואירחיים] ודבכץ] דלא קרינן. ואות מ' נמוק:

נח:

זית דילמא כי אתא קרא לרבויו כוית ואע"פ שאין צו כדי קומץ וי"ל דסברה הוא דריבוי דכל אתא לרבות חלי' ע' שיעור על כרחין ים הקטורה פחות מכיות כיון דקטירה ליה דיש קומץ פחות מצ' ו^א וימים לא מצאי לרבויו כוית ומהכל מפקי טעמייהו ר' יהושע צן לוי ורבי יוחנן דפליגי בהקטיר קומצה לעיל בהקומץ רבה (דף כו:)ואף על גב דלמרינן בפרק השוחט והמעלה (נחמס דף קט:) ומייתי לה לעיל בפ"ק (דף יב:) הקומץ והקטורת שהקטיר מאחת מהן כוית צחוך חייב אבל פחות מכיות לא שאני שאור דרבי קרא ו^א ומיור' כהניא דהקטיר קומצה פעמים ליכא קרא ומשנינן לה הקטרה ושמה שאני התם דהקטיר הכל ולפי טעם זה מאן דלמר התם ים הקטרה אפשר דמודה הכא דאין הקטרה ומדע דהא להקטיר כחאי זית תנן בפ"ק (לעיל יב:) דלא הוי פירגו ומיורי' ש למלק משום דגבי פירגו איתקש אכילת מוצה לאכילת אדם כדדרשינן אם האכל יאכל ועוד וי"ל דגבי הקטרת חוץ בעינן כוית טפי לכולי עלמא:
המעלה משאור ומדבש ע"ג המזבח ב'. פי' בקונטרס שעירבן יחד לוקה ארבע מלקיות וקשה היכי לקי משום שאור ומשום דבש כיון דלאו בעינן ניניהו ואם הם צעין מאי עירובין יריכא וקרת הים נראה לפרש שכל אחד לצדו ואשאר לחודיה לוקה משום שאור ומשום כי כל שאור ואדבש לחודיה לוקה משום דבש וכל דבש דלכולהו קאי לא הקטירו ואע"ג דמכי כל דרשינן עירובין מ"מ משמע צין מעורבין צין שאינן מעורבין ולהכי לקי אשאר תרי ואדבש תרי ומיורי' לא יתכן כלל לפרש כן מדלא קמרר המעלה שאור על גבי המוצה לוקה שמים דבש לוקה שמים שאור ודבש לוקה ד' כעין ההיא שיטה דסוף המקבץ (צ"מ דף קטו:) ובסוף כל שעה (פסחים דף מה:) דנא ומצולש ורחסו ורובא הין גבי ז' מינין (דף נח:) ועוד כיון דכי כל אתא לתערובת לא לקי אשאר כדלמרי בסוף המקבץ (צ"מ דף קטו:) דארחיס ורובא לא לקי משום כי נפש הוא חובל הואיל ולדברים אחרים הוא דאתא ועד כאן לא פליג רב הונא אלא משום דר' נפש הוא חובל (ס' משמע נמי רחיס כמו שאר דברים אבל הכא כי כל לא אתא אלא לעירובין ולראה לפרש דמיירי שמעלה שאור בפני עצמו ודבש בפני עצמו ושארור ודבש מעורבין יחד והעלה שלשתן צבת אחת דלשארור ודבש דבעינייהו לוקה שמים (ס' וא"ת) ונעלן עירובין שמים חדא משום עירובי שאור וחדא משום עירובי דבש ואע"ג דלא כחיב בדבש כי כל וי"ו דוכל דבש מוסיק לענין דלשון:
אין לוקין ע"י אמו שבבבבבב. עירובי שאור ועירובי דבש דנפקי ממי כל חשיב לאו שבכללות וכן לאו דכי אס ללי אש דרבייה כל דבש שאינו ללי אש כגון גא ומצולש וכן מכל אשר יעשה מגפן היין דגבי זג ומרזן וכן כי נפש הוא חובל דגבי ריחיים ורובא אבל שאור ודבש גופייהו אע"ג דחד לאו כחיב אתרווייהו לא חשיב לאו שבכללות וכן זג ומרזן (בבמדרג ו) ונא ומצולש (שמות יב) ורחיס ורובא (דברים כד) דלאו דידור' אבל חד וחד קא מהדר וא"ת ולרי' יאשיה דבעי וד לחלק (צ"מ דף נד:) לא ליחייב בחד לחודיה עד שיעשה שניהם וי"ל דשארור ודבש ונא ומצולש כחיב צבו ממנו ומיזר נמי מדכחיב מחרמנים וז' זג ולא כחיב חרמנים וזג ומיור' קשה מנא ומצולש דממנו דכחיב צבו אפסק קאי וריחיים ורובא ו^א מדלא קרינא ורובא צחטק וא"ת ואמאי ממייב תרי הא אמרינן בסוף גיד הגשה (חולין דף קכ:) גבי צמר מן החי ובצר מן הטרירפה דלא ממייב אלא חדא משום דמחד לאו נפקי וי"ל כיון שהאיסורים מפורשין בצסקוק קאי הלאו על כל אחד ואחד על זג ועל מרזן וכן כולן כמו (ויקרא כא) אלמנה וגרושה וחללה וזנה שאם עשאן כולן חייב על כל אחת ואחת משום דלא יקח קאי לכל חד וחד ולא מרזין קרא לחלק צפ' עשרה יוחסין (קידושין דף עז:) אלא משום דגוף אחד הוא וכן פי' רש"י צפ' בתרא דמכות (דף יח.) דמעשר דגן מירוש ויהרר וצבור בקר ואלן וציבורים אע"ג דכולהו בחד לאו כחיבי לקי אבל חד וחד דכיון דמפורשים ומוכזים בצסקוק לא תוכל לאכול אכולהו קאי אבל צמר מן החי ומן הטרירפה אינם מפורשין בצסקוק בהדיא דינמא לא תאכלו קאי אבל חד וחד וא"ת ומה צין זג ומרזן גא ומצולש ריחיים ורובא שאור ודבש אלמנה וגרושה וחללה וזנה דחיבי על כל אחת ואחת ואילו חלב שור וכבש ועו אינו חייב אלא אחת כדאי' בפ"ק דכרימות (דף ד.) אלמא מיקרי לאו שבכללות וכן לחס קלי וכרמל וכל מעשר דגן מירוש ויהרר דלא לקי אלא חד אי לאו משום יתורא וי"ל דזג ומרזן שמי שמות ניניהו וכן שאור ודבש וכן כולם מדע דכי אתי לתמריי צבן קריין להיורי כל אחד בשמו אבל חלב שור וכבש ועו שם חלב הוא (ס') וכן לחס קלי וכרמל שם חדש הוא וכן מעשר:
איכא דאמרי חדא מיהא א"ק. כי הך סוגיא יריכא בשלל המקבץ (צ"מ דף קטו:) ובסוף כל שעה (פסחים דף מה:) אבל נא לוקה שמים משום נא ומשום כי אס ללי אש משולש לוקה שמים משום מצולש ומשום כי אס ללי אש נא ומצולש לוקה שמים משום דאמרי חדא מיהא לקי ופי' שם בקונטרס כגון חי ובחמי (ס' טבריא (אי' חייב משום כי אס ללי אש וקשה לר"ת דהתם מניח לעיל יכול אבל כוית חי יהא חייב מ"ל אל תאכלנו ממנו נא ובשל [נא ובשלן] אמרתי לך ולא חי יכול יהא מותר מ"ל כי אס ללי אש אלמא משמע דאיסורא איכא מלקות ליכא עוד אמרינן בסוף המקבץ (צ"מ דף קטו:) גבי פלוגתא דרב הונא ורב יוחנן דחובל ריחיים ורובא אמר לך רבא אהא דלמרי אפילו (ס' לרבנן) (לגבי יתוראי) דלא לקי אריחיים וארכב משום כי נפש הוא חובל עד כאן דהא חסב ר' יהודה אלא דכי נפש הוא חובל לצדדים אחרים הוא דאתא אבל הכא כי אס ללי אש למאי אתא ואי כפי' הקונטרס הא אינטרין לחי ולחמי טבריא ומפרש ר"ת הכי אבל נא לוקה שמים אם התרו צו משום נא ומשום כי אס ללי אש מצולש לוקה שמים אם התרו צו משום מצולש ומשום כי"א ללי אש נא ומצולש לוקה שלם אם התרו צו משום שלשתן ואיני אמר דתמתי לא לקי אם התרו צו משום נא ומשום כי אס ללי אש נא ומשום מצולש ומשום ללי אש לא לקי כי אס משום (ס' ללי אש אבל אם לא התרו צו אלא משום כי"א ללי אש לקי חדא משום כי"א ללי אש אבל בחי וחמי טבריא לא לקי משום ללי אש דלא קאי כי אס ללי אש אלא אהנהו דכחיבי בקרא כהדיא וא"ת אמאי לא נוקמא לחי וחמי טבריא כמו כי נפש הוא חובל דמוקמינן לשאר דברים וי"ל דהתם אי הוה כחיב לא תחבול ריחיים ורובא כי אס דברים שאין עושין בהן חיי נפש הוה דמי להאי דהוה משמע עיקר כי אס לא נכתב אלא לצדדים שלמעלה ולא למימר דקאי בצפי נפשאי אבל כי נפש הוא חובל משמע מילתא בצפי נפשה טפי והלכך מוקמינן ליה לצדדים אחרים והשתא הך דשמעתין לא תתכן לפרש כשיטת ר"ת לגמרי דהא במקטיר שאור ועירובין שאור בפני עצמו (ס' ועירובין מיירי כדפרשית לעיל ואם התרו צו משום שאור ומשום עירובי שאור אמאי לא לקי תרתי כי היכי דכי אתרו ציה משום עירובי שאור לחודיה דלקי אלא ים לפרש דתמתי לא לקי דקאמר אעירובי שאור ועירובי דבש קאי דלא לקי אתרווייהו אלא חדא אבל קשה מההיא דמזיר פ' ג' מינים (דף נח:) דהא אינטרין מכל אשר יעשה מגפן היין לשאר דברים כגון עליון ולולבין וצין הבינים וא"ת (ס' [אם] איתא דרבא כרב יהודה כי היכי דלא לקי אריחיים וארכב משום כי נפש הוא חובל הואיל וצ' ולדברים אחרים אתא לא לילקי נמי אזג ומרזן משום דכל אשר יעשה מגפן היין דהא אתא נמי לשאר דברים:
ואיכא דאמרי חדא נבי א"א א"ק. כאן ובפ' המקבץ (צ"מ דף קטו:) ובפרק כל שעה (פסחים דף מה:) השיטה שוים אבל צמיר פרק ג' מינין (דף נח:) אהיהי דזג ומרזן דאמרי צפ' כל שעה (פסחים דף מה:) איתא התם איפכא דאצי אמר לוקה ורבא אמר אינו לוקה על לאו שבכללות והוא כמו איכא דאמרי (י' דהכאן) שאינו לוקה אפילו אחת ויש כיוצא בה הרבה כהש"ס סוגיות הפוכות כההוא פירקא גופיה בסופו היהא דמזיר ממורט (מזיר דף מו:) והיהא דבזון די ובוזון רגל ותרוייהו איפכא ציומא בשילהי הוציאו לו (דף סא:) וכן בצ' קמא דבכורות (דף ג.) פלוגתא (ס' דרבה ורב חסדא צטריפה חיה ואיפכא בפ"ק דתמורה (דף יא:) והיהא דאם ארזח אם לא ארזח דפליגי רב הונא ורב אלד בר אבהו בפרק המדיר (כתובות דף עא:) ובפרק בתרא דנדרים (דף סא.) איפכא והיהא דידים שאין מוכיחות בפ"ק דנדרים (דף ה:) ואיפכא צפ' בתרא דמזיר (דף סג. מ"ש) והיהא דגרצעו ולצסקו נעצדו דפרק אין מעמידין (ע"ז דף כד.) ובתמורה צפ' כל האסורין (דף ל: מ"ש) והיהא דמגי אבזה דר' אבהו דהניחין (גיטין דף ג:) ובהגחל בתרא (צ"ק דף קח.) ועוד כמה סוגיות הפוכות כי היהא דמתנה זו מבוטלת היא תיבטל אי אפשר בה צפ' בתרא דכרימות (דף כד.) ובגיטין בריש השולח (דף ג:) והיהא דרב פפא דהלכתא מלוה על פה דסוף גט פשוט (צ"צ דף קטו.) ובפ"ק דקידושין (דף יד:) והואו דלכלה ערלה כשיעית וכלאם הרי זו חזקה צפ' האשה שנפלו (כתובות דף פ.) ובחזקת הבתים (צ"צ דף לו.) והיהא דמחזורת לו מה דרך צגלוי בפרק בתרא דמזיר (דף סג.) ובפ' יבדל לולין (פסחים דף סא:) והיהא דפירורין שאין צבן כוית אסור לאצבן ציד בסוף גוטל (שם דף קמא.) ובבכורות בריש אלו דברים (דף צג:) מותר והיהא דגבי עולה ואימורין מטטרפין צפ' השוחט והמעלה (נחמס דף קט.) ובמעילה בפרק קדשי מוצה (דף טו.) (ס' ומת

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות

ויש הקטרה פחותה מכיות. ורבא אמר א אין דף טו.) הקטיר קומצה פעמים כשרה הלכך אפילו פחות מכיות חייב:
ורבא סבר אין קומץ פחות משני וימים. הלכך לא נפקא לן מהתם דמיהוי הקטרה בפחות ג' מכיות ולרבא כי כל למימר אע"ג דלא מינכר שהרי עירבו:
משאור ומדבש. שעירבן יחד לוקה ארבע מלקיות:
לאו שכללות. כל שאור דמשמעי' מיניה שאור ועירובין וכן כל דבש דמשמעי' מיניה דבש ועירובין אבל אי לאו כל משום שאור ודבש שכתב לך כזאורה אחת לא מקרי לאו שבכללות דלאו אבל חד קמדהר והכי משתמעא צמס' מיר (דף נח:) גבי מכל אשר יעשה מגפן היין (י'):
איכא דאמרי ספרי לא לקי. משום כל שאור אע"ג (ס' דשארור ועירובין (י' מטטרפין (א' ד' מיניה והמקטיר עירובי שאור איכא שאור וכן חדא לא לקי אלא חדא לא לקי אפילו חדא נמי לא לקי. דאין כאן לאו מיוחד דכל חד מינייהו לאו שבכללות. אבל אלמנה וגרושה וחללה וזנה(לא הוי ס'ללאן) שבכללות דלאו אבל חדא קאי הואיל ומפורשין בפירוש הלכך לקי עליוהו. להכי נקט לאו דחסימא משום (ח' דעליה כחיב) והפילו משפט גזר:
מתני'

ועירובין לא לקי אלא חדא לא לקי משום עירובי דבש:
ואיכא דאמרי אפילו חדא נמי לא לקי. דאין כאן לאו מיוחד דכל חד מינייהו לאו שבכללות. אבל אלמנה וגרושה וחללה וזנה(לא הוי ס'ללאן) שבכללות דלאו אבל חדא קאי הואיל ומפורשין בפירוש הלכך לקי עליוהו. להכי נקט לאו דחסימא משום (ח' דעליה כחיב) והפילו משפט גזר:
מתני'

משמע דאין קומץ פ' ג' מינין (דף נח:) ועוד כיון דכי כל אתא לתערובת לא לקי אשאר כדלמרי בסוף המקבץ (צ"מ דף קטו:) דארחיס ורובא לא לקי משום כי נפש הוא חובל הואיל ולדברים אחרים הוא דאתא ועד כאן לא פליג רב הונא אלא משום דר' נפש הוא חובל (ס' משמע נמי רחיס כמו שאר דברים אבל הכא כי כל לא אתא אלא לעירובין ולראה לפרש דמיירי שמעלה שאור בפני עצמו ודבש בפני עצמו ושארור ודבש מעורבין יחד והעלה שלשתן צבת אחת דלשארור ודבש דבעינייהו לוקה שמים (ס' וא"ת) ונעלן עירובין שמים חדא משום עירובי שאור וחדא משום עירובי דבש ואע"ג דלא כחיב בדבש כי כל וי"ו דוכל דבש מוסיק לענין דלשון:
אין לוקין ע"י אמו שבבבבבב. עירובי שאור ועירובי דבש דנפקי ממי כל חשיב לאו שבכללות וכן לאו דכי אס ללי אש דרבייה כל דבש שאינו ללי אש כגון גא ומצולש וכן מכל אשר יעשה מגפן היין דגבי זג ומרזן וכן כי נפש הוא חובל דגבי ריחיים ורובא אבל שאור ודבש גופייהו אע"ג דחד לאו כחיב אתרווייהו לא חשיב לאו שבכללות וכן זג ומרזן (בבמדרג ו) ונא ומצולש (שמות יב) ורחיס ורובא (דברים כד) דלאו דידור' אבל חד וחד קא מהדר וא"ת ולרי' יאשיה דבעי וד לחלק (צ"מ דף נד:) לא ליחייב בחד לחודיה עד שיעשה שניהם וי"ל דשארור ודבש ונא ומצולש כחיב צבו ממנו ומיזר נמי מדכחיב מחרמנים וז' זג ולא כחיב חרמנים וזג ומיור' קשה מנא ומצולש דממנו דכחיב צבו אפסק קאי וריחיים ורובא ו^א מדלא קרינא ורובא צחטק וא"ת ואמאי ממייב תרי הא אמרינן בסוף גיד הגשה (חולין דף קכ:) גבי צמר מן החי ובצר מן הטרירפה דלא ממייב אלא חדא משום דמחד לאו נפקי וי"ל כיון שהאיסורים מפורשין בצסקוק קאי הלאו על כל אחד ואחד על זג ועל מרזן וכן כולן כמו (ויקרא כא) אלמנה וגרושה וחללה וזנה שאם עשאן כולן חייב על כל אחת ואחת משום דלא יקח קאי לכל חד וחד ולא מרזין קרא לחלק צפ' עשרה יוחסין (קידושין דף עז:) אלא משום דגוף אחד הוא וכן פי' רש"י צפ' בתרא דמכות (דף יח.) דמעשר דגן מירוש ויהרר וצבור בקר ואלן וציבורים אע"ג דכולהו בחד לאו כחיבי לקי אבל חד וחד דכיון דמפורשים ומוכזים בצסקוק לא תוכל לאכול אכולהו קאי אבל צמר מן החי ומן הטרירפה אינם מפורשין בצסקוק בהדיא דינמא לא תאכלו קאי אבל חד וחד וא"ת ומה צין זג ומרזן גא ומצולש ריחיים ורובא שאור ודבש אלמנה וגרושה וחללה וזנה דחיבי על כל אחת ואחת ואילו חלב שור וכבש ועו אינו חייב אלא אחת כדאי' בפ"ק דכרימות (דף ד.) אלמא מיקרי לאו שבכללות וכן לחס קלי וכרמל וכל מעשר דגן מירוש ויהרר דלא לקי אלא חד אי לאו משום יתורא וי"ל דזג ומרזן שמי שמות ניניהו וכן שאור ודבש וכן כולם מדע דכי אתי לתמריי צבן קריין להיורי כל אחד בשמו אבל חלב שור וכבש ועו שם חלב הוא (ס') וכן לחס קלי וכרמל שם חדש הוא וכן מעשר:
איכא דאמרי חדא מיהא א"ק. כי הך סוגיא יריכא בשלל המקבץ (צ"מ דף קטו:) ובסוף כל שעה (פסחים דף מה:) אבל נא לוקה שמים משום נא ומשום כי אס ללי אש משולש לוקה שמים מצולש ומשום כי אס ללי אש נא ומצולש לוקה שמים משום דאמרי חדא מיהא לקי ופי' שם בקונטרס כגון חי ובחמי (ס' טבריא (אי' חייב משום כי אס ללי אש וקשה לר"ת דהתם מניח לעיל יכול אבל כוית חי יהא חייב מ"ל אל תאכלנו ממנו נא ובשל [נא ובשלן] אמרתי לך ולא חי יכול יהא מותר מ"ל כי אס ללי אש אלמא משמע דאיסורא איכא מלקות ליכא עוד אמרינן בסוף המקבץ (צ"מ דף קטו:) גבי פלוגתא דרב הונא ורב יוחנן דחובל ריחיים ורובא אמר לך רבא אהא דלמרי אפילו (ס' לרבנן) (לגבי יתוראי) דלא לקי אריחיים וארכב משום כי נפש הוא חובל עד כאן דהא חסב ר' יהודה אלא דכי נפש הוא חובל לצדדים אחרים הוא דאתא אבל הכא כי אס ללי אש למאי אתא ואי כפי' הקונטרס הא אינטרין לחי ולחמי טבריא ומפרש ר"ת הכי אבל נא לוקה שמים אם התרו צו משום נא ומשום כי אס ללי אש מצולש לוקה שמים אם התרו צו משום מצולש ומשום כי"א ללי אש נא ומצולש לוקה שלם אם התרו צו משום שלשתן ואיני אמר דתמתי לא לקי אם התרו צו משום נא ומשום כי אס ללי אש נא ומשום מצולש ומשום ללי אש לא לקי כי אס משום (ס' ללי אש אבל אם לא התרו צו אלא משום כי"א ללי אש לקי חדא משום כי"א ללי אש אבל בחי וחמי טבריא לא לקי משום ללי אש דלא קאי כי אס ללי אש אלא אהנהו דכחיבי בקרא כהדיא וא"ת אמאי לא נוקמא לחי וחמי טבריא כמו כי נפש הוא חובל דמוקמינן לשאר דברים וי"ל דהתם אי הוה כחיב לא תחבול ריחיים ורובא כי אס דברים שאין עושין בהן חיי נפש הוה דמי להאי דהוה משמע עיקר כי אס לא נכתב אלא לצדדים שלמעלה ולא למימר דקאי בצפי נפשאי אבל כי נפש הוא חובל משמע מילתא בצפי נפשה טפי והלכך מוקמינן ליה לצדדים אחרים והשתא הך דשמעתין לא תתכן לפרש כשיטת ר"ת לגמרי דהא במקטיר שאור ועירובין שאור בפני עצמו (ס' ועירובין מיירי כדפרשית לעיל ואם התרו צו משום שאור ומשום עירובי שאור אמאי לא לקי תרתי כי היכי דכי אתרו ציה משום עירובי שאור לחודיה דלקי אלא ים לפרש דתמתי לא לקי דקאמר אעירובי שאור ועירובי דבש קאי דלא לקי אתרווייהו אלא חדא אבל קשה מההיא דמזיר פ' ג' מינים (דף נח:) דהא אינטרין מכל אשר יעשה מגפן היין לשאר דברים כגון עליון ולולבין וצין הבינים וא"ת (ס' [אם] איתא דרבא כרב יהודה כי היכי דלא לקי אריחיים וארכב משום כי נפש הוא חובל הואיל וצ' ולדברים אחרים אתא לא לילקי נמי אזג ומרזן משום דכל אשר יעשה מגפן היין דהא אתא נמי לשאר דברים:
ואיכא דאמרי חדא נבי א"א א"ק. כאן ובפ' המקבץ (צ"מ דף קטו:) ובפרק כל שעה (פסחים דף מה:) השיטה שוים אבל צמיר פרק ג' מינין (דף נח:) אהיהי דזג ומרזן דאמרי צפ' כל שעה (פסחים דף מה:) איתא התם איפכא דאצי אמר לוקה ורבא אמר אינו לוקה על לאו שבכללות והוא כמו איכא דאמרי (י' דהכאן) שאינו לוקה אפילו אחת ויש כיוצא בה הרבה כהש"ס סוגיות הפוכות כההוא פירקא גופיה בסופו היהא דמזיר ממורט (מזיר דף מו:) והיהא דבזון די ובוזון רגל ותרוייהו איפכא ציומא בשילהי הוציאו לו (דף סא:) וכן בצ' קמא דבכורות (דף ג.) פלוגתא (ס' דרבה ורב חסדא צטריפה חיה ואיפכא בפ"ק דתמורה (דף יא:) והיהא דאם ארזח אם לא ארזח דפליגי רב הונא ורב אלד בר אבהו בפרק המדיר (כתובות דף עא:) ובפרק בתרא דנדרים (דף סא.) איפכא והיהא דידים שאין מוכיחות בפ"ק דנדרים (דף ה:) ואיפכא צפ' בתרא דמזיר (דף סג. מ"ש) והיהא דגרצעו ולצסקו נעצדו דפרק אין מעמידין (ע"ז דף כד.) ובתמורה צפ' כל האסורין (דף ל: מ"ש) והיהא דמגי אבזה דר' אבהו דהניחין (גיטין דף ג:) ובהגחל בתרא (צ"ק דף קח.) ועוד כמה סוגיות הפוכות כי היהא דמתנה זו מבוטלת היא תיבטל אי אפשר בה צפ' בתרא דכרימות (דף כד.) ובגיטין בריש השולח (דף ג:) והיהא דרב פפא דהלכתא מלוה על פה דסוף גט פשוט (צ"צ דף קטו.) ובפ"ק דקידושין (דף יד:) והואו דלכלה ערלה כשיעית וכלאם הרי זו חזקה צפ' האשה שנפלו (כתובות דף פ.) ובחזקת הבתים (צ"צ דף לו.) והיהא דמחזורת לו מה דרך צגלוי בפרק בתרא דמזיר (דף סג.) ובפ' יבדל לולין (פסחים דף סא:) והיהא דפירורין שאין צבן כוית אסור לאצבן ציד בסוף גוטל (שם דף קמא.) ובבכורות בריש אלו דברים (דף צג:) מותר והיהא דגבי עולה ואימורין מטטרפין צפ' השוחט והמעלה (נחמס דף קט.) ובמעילה בפרק קדשי מוצה (דף טו.) (ס' ומת

מסורת הש"ס

(א' פסחים מז. מיר לו. מיר לו. לעיל כו. ב.) ג' מינין דהיי' אמר אצי לוקה י' רבא אמר אין לוקין על לאו שבכללות ועומ'ס כפי'ד על הגליון בפסחים מהל'. (א' פסחים מה: (כד. מיר לח: (ב"מ קטו: טענהדין סב. תמורה ז: כרימות ד. ה.), (נבמדרג ו.) (ס' י"א דשארור ועירובין תמרי מיני והמקטיר כו. ב.) משמעי' מיניה. צ"ק. (ו) ויקרא כא, (ס') צ"ק. (ט) (דברים כה,) (י' זות וע"כ ים הקטרה פחות מכיות ס"ל כיון דפ"ל ים פחות פחות מצ' ויחסי דלאי' לא מצי לנבויי אלא חסב כו' קומצה פעמים לעיל צ"ק. (ס') יתירא הוא ומשמע. (ס') שמים וטל. צ"ק. (ס') כרימות ה.). (ט) טבריא אין חייב כי אם משום ללי. צ"ק. (ס') צ"ק. (ט) נא לא משום מוטבל אבל צ"ק. (ס') ג' צ"ק ועירובין בפני עצמו מיר, (ס') (ג) בתוספתא צ"מ דף קטו ע"כ ד"ה אמר לך רבא דמישיב קושיא וזו, (ד') צ"ק. (ט) צ"ל דרבא, (ו) וינש' חס' מרה כפ: ד"ה אמר רבא וחס' טענהדין עת. ד"ה האורג,

הגהות הב"ח

(א') רש"י ד"ה איכא דאמרי וכו' ועירובין ומקטירין משאר מינים ומקטירין:

מוסף רש"י

אין לוקין על לאו שבכללות. טון הוא דעל כמה איסורי לית כחו אלא לאו (נדר כח:).

רבינו גרשום

ורבא אמר. אין לי אלא קומץ ולא אמר אין לי אלא כוית כבר דאין קומץ פחות מכיות. ויחיים. חצי קומץ מנין מרלא אמר חזי זית קסבר דאין הקטרה פחותה מכיות עירובו מנין דמצטרף לכיות. העלה. כוית משאר ומדבש:
על לאו שבכללות דחד לא הוא לא תקטירו וכולל בו שאור ודבש ועירוביו.